

1 Þorgríð; Þorra. í þ. gáid:
Þorgríðs su. Grunnsl. Vörub. l.

náttur þorvuk
á. ill. þon þorvuk - so
fouket þe Þorgríðs bruk.
ugt. í fríkkommer aldriq í ut-
talat or clita ord. þe k. o. k.

Edþing 1923